

af normeringsloven ikke vil gøre problemerne større, og at problemerne i øvrigt ikke var af en sådan karakter, at nødvendige ordninger var udelukket. Man måtte fra CO II's side lægge stor vægt på, at der ikke nu skete yderligere forsinkelser af normeringsbehandlingen.

Age Nielsen meddelte på centralorganisation I's vegne, at man ikke havde haft mulighed for at drøfte problemet, men han var ganske enig i de af CO II fremførte synspunkter, herunder navnlig, at behandlingen af problemet bør finde sted i tjenestemandskommissionen. Det måtte være klart, at problemerne vedrørende for små ansættelsesområder navnlig berørte de små styrelser.

H. C. Engell meddelte på samrådets vegne, at man i tjenestemandskommissionen havde givet aksept på større ansættelsesområder, men det var sket under forudsætning af, at områderne blev fastlagt ved aftale, således at det kunne behandles i sammenhæng med lønfastsættelsen.

Han lagde i denne forbindelse også vægt på, at andre problemer, f. eks. det akutte chefslønproblem ikke havde kunnet tages ud til isoleret behandling, og man måtte også af denne grund stille sig helt afvisende til tanken om at ændre ansættelsesområderne i forbindelse med normeringsloven.

Det var også hans opfattelse, at det var skævt nu at fremdrage enkelte områder, og han fremhævede, at efter forsvarets gældende regler var der adgang til at beordre militære tjenestemænd til midlertidig tjeneste i et andet værn.

Ministeren oplyste, at han i folketinget havde givet udtryk for, at der uanset vedtagelsen af normeringsloven ville være mulighed for ved senere advancement efter tjenestemandsureformen at ændre ansættelsesområder. Betydningen heraf havde i lønningudvalget fremkaldt tvivl, specielt med hensyn til slutstillingerne i toldvæsenet. Her kunne man i en lang årrække være bundet af de bestående begrænsninger.

Erik Svendsen bemærkede hertil, at de foreslåede stillinger som distriktstoldchef er resultat af en allerede foretaget rationalisering, og stillingerne er i vid udstrækning blevet besat med hidtidige toldstedschefer. De pågældende vil nok være gået af, inden

yderligere ændringer bliver aktuelle. Ønskes der sammensmeltning med andre skatteorganer, kunne det klares ved at etablere en ny fælles centralledelse. Dette ville næppe betyde en forflyttelse i juridisk forstand for de ansatte.

Hvis der i øvrigt f. eks. fra administrationsrådets side skulle blive fremlagt forslag om konkrete omlægninger i enkelte styrelser, ville der altid være forhandlet på forhånd med de implicerede styrelser og organisationer, og centralorganisationerne gik altid positivt ind i sådanne overvejelser.

Det ville være urigtigt på nuværende tidspunkt uden om administrationsrådet og med kort varsel at træffe bestemmelse om større ansættelsesområder, og man måtte i givet fald forbeholde sig forelæggelse for organisationernes kompetente forsamlinger.

Til understregning af, at den gældende ordning ikke spændte ben for udviklingen, kunne det tillige nævnes, at en omfattende strukturændring i statsbanerne var i gang, og at styrelsen og organisationerne var enige om, at en række ledige stillinger, som man ikke havde behov for, ikke skulle oplås.

H. C. Engell bekræftede, at organisationerne affandt sig med, at der i forbindelse med administrationsrådets forslag allerede kunne tages forbehold ved besættelsen af ledige stillinger, hvis arbejdsområderne kunne blive omlagt.

Han fandt endvidere anledning til at nævne, at der i samrådet var fremkommet tvivl om adgang til at ændre i stillinger indhold ved forfremmelse. Diskussion herom var opstået, fordi der i Norge var ført retssag om de yngste militære folks pligt til at tåle ændringer, når de var gået ind i systemet under de hidtil gældende vilkår.

Endvidere måtte man lægge vægt på, at der blev mulighed for at ændre forflyttelsesgodtgørelsesregler i sammenhæng med aftaler om større ansættelsesområder.

Ministeren konkluderede, at centralorganisationerne var af den opfattelse, at der ikke på normeringsloven burde optages bestemmelser, der angik tjenestemændenes ansættelsesområder, idet spørgsmålet måtte finde sin løsning inden for tjenestemandskommissionens rammer.